

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/75/2021
Identifikačné číslo spisu: 5411204164
Dátum vydania rozhodnutia: 19.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5411204164.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu: Mesto Dolný Kubín, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 1651/2, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 00 314 463, zast. ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanému 1/ Y.F., spol. s r.o., so sídlom Slniečná 2286/9, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 31 640 087 (vymazaný z obchodného registra dňa 29.04.2017), a žalovanému 2/ K. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. I. XXXX/XX, XXX XX A. J., zast. JUDr. Jozef Polák, advokát so sídlom Aleja Slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 43.293,92 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 2Cb/16/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/95/2020-1242 z 24. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/95/2020-1242 z 24. marca 2021, v prvom výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2Cb/16/2012-443 z 10. februára 2016, a v treťom výroku, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, z r u š u j e a vec v zrušenom rozsahu v r a c i a Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2Cb/16/2012-1455 zo 16. júna 2021, v prvom výroku, ktorým rozhodol o výške náhrady trov prvoinštančného konania a v druhom výroku, ktorým rozhodol o výške náhrady trov odvolacieho konania, z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 24. marca 2021, č. k. 13Cob/95/2020-1242, v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 10. februára 2016, č. k. 2Cb/16/2012-443, v odvolaní napadnutom prvom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 43.293,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 43.293,92 eur od 21.10.2014 do zaplatenia, s tým, že

hmotnoprávna povinnosť žalovaného 2/ plniť žalobcovi uvedenú sumu spolu s úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia bola daná a zanikla plnením žalovaného 2/ v rámci exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. Stachom Chladným pod sp. zn. EX 1105/17. V druhom výroku odvolací súd konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zastavil. V treťom výroku žalobcovi priznal proti žalovanému 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a vo štvrtom výroku odvolací súd priznal žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o dovolaní v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie svojím rozsudkom v prvom výroku uložil žalovanému 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 43.293,92 eur s príslušenstvom, v druhom výroku zamietol žalobu proti žalovanému 1/ a tretím výrokom rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe žaloby, ktorou žalobca žiadal žalovaného 1/ zaviazat' na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 43.293,92 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/163/2010 bolo žalobcovi uložené, aby žalovanému 1/ zaplatil sumu 48.429,92 eur s príslušenstvom. Žalobca vykonal dňa 09.02.2011 úhradu sumy 43.293,92 eur na účet JUDr. Evy Krchaňovej, vtedajšej právnej zástupkyne žalovaného 1/. Dňa 20.12.2010 bolo JUDr. Eve Krchaňovej odvolané plnomocenstvo udelené žalovaným 1/, pričom odvolanie plnomocenstva jej bolo doručené dňa 14.02.2011. Na základe písomnej výzvy JUDr. Jozefa Poláka ako nového právneho zástupcu žalovaného 1/ JUDr. Eva Krchaňová dňa 20.02.2011 previedla sumu 43.293,92 eur na bankový účet JUDr. Jozefa Poláka. Žalovaný 1/ dňa 02.02.2011 v zastúpení JUDr. Jozefom Polákom podal na exekútorský úrad návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 48.429,92 eur v zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/163/2010. Súdny exekútor dňa 27.05.2011 odpísal z bankového účtu žalobcu finančné prostriedky vo výške 61.674,94 eur. Žalobca dňa 12.09.2011 písomne vyzval žalovaného 1/ na úhradu bezdôvodného obohatenia, pričom táto výzva bola doručená aj právnenmu zástupcovi žalovaného 1/. Žalovaný 1/ finančné prostriedky nevrátil.

2.1. Žalovaný 1/ na pojednávaní dňa 14.05.2013 predložil zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú medzi žalovaným 1/ ako postupcom a K. K. N. ako postupníkom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci došlo k úmyselnému získaniu bezdôvodného obohatenia na strane K. K. N.. Zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalovaným 1/ a K. K. N. bola uzatvorená dňa 26.01.2011 a dňa 30.01.2011 K. K. N. splnomocnila JUDr. Jozefa Poláka na zastupovanie vo veci uplatnenia nárokov voči dlžníkovi Mesto Dolný Kubín. Žalovaný 1/ zároveň dňa 26.01.2011 splnomocnil JUDr. Jozefa Poláka na zastupovanie pri vymáhaní sumy 48.429,92 eur od dlžníka Mesto Dolný Kubín. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že žalovaný 1/ bude vymáhať pohľadávku vrátane jej príslušenstva naďalej vo svojom mene a na účet postupníka - K. K. N.. Podľa súdu prvej inštancie K. K. N.J. prostredníctvom právneho zástupcu JUDr. Jozefa Poláka obdržala dve plnenia - prvé dňa 20.02.2011, kedy JUDr. Krchňavá previedla na účet právneho zástupcu K. K.W. N.J. a zároveň právneho zástupcu žalovaného 1/ a druhé plnenie dňa 26.05.2011, kedy súdny exekútor poukázal na účet právneho zástupcu žalovaného 1/ JUDr. Jozefa Poláka sumu 49.722,86 eur. Exekúcia bola vedená napriek zaplateniu dlžnej sumy, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako úmyselné konanie v snahe získať dvojité plnenie a obohatiť sa na úkor žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal aj na zmluvu o postúpení pohľadávky, v ktorej sa zmluvné strany dohodli na neoznamovaní postúpenia pohľadávky, pričom žalobca sa o postúpení pohľadávky dozvedel až dňa 14.05.2013 na súdnom pojednávaní. Podľa súdu prvej inštancie začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) nastal deň nasledujúci po pripísaní druhej platby, teda dňa 27.05.2011.

X.X. K. N. zomrela dňa XX.XX.XXXX. Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1D/130/2012 bolo dedičstvo potvrdené žalovanému 2/ ku dňu smrti poručiťky. K tomuto dňu existoval záväzok poručiťky voči žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia, ktorý jej smrťou prešiel na žalovaného 2/, ktorý bol žalobcom vyzvaný na plnenie, avšak neplnil.

2.3. Žalovaný 2/ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom namietal, že doposiaľ

nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 23. júna 2015, č. k. 2Cb/16/2012-345, ktorým súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petítu. Žalovaný 2/ v odvolaní tvrdil aj nesprávne právne posúdenie otázky možnosti žalobcu uplatňovať nárok na základe eventuálneho petítu. Žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia identickej sumy od dvoch rôznych účastníkov, nie je podľa žalovaného 2/ prípustná a žalobcovi priznal viac, než čoho sa domáhal. Žalovaný 2/ nesúhlasil ani s posúdením vznesenej námietky premlčania súdom prvej inštancie. Podľa žalovaného 2/ mal žalobca vedomosť o tom, že pohľadávka žalovaného 1/ bola postúpená na pani K. K. N. už dňa 30.01.2011, kedy prílohou výzvy žalovaného 1/ bola aj plná moc udelená JUDr. Jozefovi Polákovi zo strany K. K. N.. V uvedenej plnej moci bolo uvedené, že pohľadávku pani K. K. N. nadobudla na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.01.2011 od žalovaného 1/. Žalobca tak už od momentu doručenia výzvy mal vedomosť o postúpení pohľadávky a dlžnú sumu zaslal na účet JUDr. Krchaňovej a nie na účet uvedený vo výzve. Zmena žaloby s návrhom na pristúpenie ďalšieho účastníka na strane žalovaného bola súdu prvej inštancie doručená dňa 28.01.2015. Žalobca vo výzve na zaplataenie zo dňa 12.09.2011 kvalifikoval úhradu sumy 43.293,92 eur ako bezdôvodné obohatenie. Za bezdôvodné obohatenie žalobca považuje prevod uskutočnený dňa 20.02.2011. Z uvedeného dôvodu je podľa žalovaného 2/ právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohataenia premlčané, a to uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby.

2.4. Odvolací súd rozsudkom z 22. februára 2017, č. k. 13Cob/214/2016-552, potvrdil rozsudok údu prvej inštancie v odvolaní napadnutom prvom výroku. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 29. apríla 2020, č. k. 4Obdo/90/2018-1051, uvedený rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k otázke úmyselného bezdôvodného obohataenia žalovaného 2/.

2.5. Odvolací súd po vrátení veci najvyšším súdom vec opätovne prejednal. Vzhľadom na späťvzatie návrhu žalobcu na prerušenie konania odvolací súd konanie o návrhu na prerušenie konania zastavil.

2.6. Vo vzťahu k nerozhodnutiu odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 23. júna 2015, č. k. 2Cb/16/2012-345, ktorým súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petítu, uviedol, že odvolací súd o odvolaní žalovaného 2/ rozhodol uznesením dňa 4. septembra 2015, č. k. 13Cob/264/2015-362, tak, že odvolanie žalovaného 2/ odmietol. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného 2/ JUDr. Jozefovi Polákovi dňa 21.09.2015. Uvedeným odvolacím dôvodom žalovaného 2/ sa preto odvolací súd ďalej nezaoberal.

2.7. K odvolacej námietke žalovaného 2/ týkajúcej sa eventuálneho petítu odvolací súd uviedol, že z aplikovateľných zákonných ustanovení vyplýva len tá požiadavka, aby žalobný petít bol dostatočne určitý tak, aby bol spôsobilý pre vymedzenie predmetu súdneho konania. Podľa odvolacieho súdu nič nebránilo žalobcovi naformulovať petít tak, že zaplataenie sumy 43.293,92 eur s príslušenstvom požaduje voči žalovanému 1/, eventuálne voči žalovanému 2/. Žalobca žalobný návrh vymedzil dostatočne určitým spôsobom tak, že je z neho zrejmé, že peňažné plnenie požaduje len od jedného z dvoch označených žalovaných, a to za situácie, kedy nebolo zrejmé, ktorý zo žalovaných sa mal na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného 2/ o priznaní plnenia žalobcovi nad rámec žalobného návrhu. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný 1/ nie je pasívne vecne legitimovaný, preto žalobu voči nemu zamietol a s ohľadom na zistenú dôvodnosť žaloby voči žalovanému 2/, žalobe proti žalovanému 2/ vyhovel. Súd prvej inštancie tak žalovaného 2/ napadnutým rozsudkom zaviazal čo do istiny a príslušenstva presne v rozsahu, aký vyplýva zo zmeny žaloby pripustenej súdom prvej inštancie.

2.8. Nosnou odvolacou námietkou bola podľa odvolacieho súdu ale námietka premlčania. Žalobca vyplatil peňažné plnenie právnomu predchodcovi žalovaného 2/ dobrovoľným plnením a následne duplicitne bolo peňažné plnenie vymožené v exekučnom konaní. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca na základe výzvy uskutočnil dňa 09.02.2011 platbu v prospech JUDr. Evy Krchaňovej, a to vo výške 43.293,92 eur. V exekučnej veci žalovaného 1/ ako oprávneného proti žalobcovi ako povinnému bola dňa 26.05.2011 prevedená na účet JUDr. Jozefa Poláka suma 49.722,86 eur. Podľa

odvolacieho súdu je pre účely aplikácie § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka podstatné, kedy sa oprávnený subjekt skutočne dozvedel, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Nie je preto rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa dozvedieť potrebné skutočnosti už skôr (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/145/2004). O vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel v mesiaci máj 2011, kedy bola z jeho účtu odpísaná finančná čiastka, ktorú už predtým v mesiaci február 2011 uhradil. Žalobca za subjekt, ktorý sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pôvodne považoval žalovaného 1/. Podľa odvolacieho súdu sa žalobca o postúpení pohľadávky na K. K. N. dozvedel až dňa 14.05.2013, kedy bola na súdnom pojednávaní predložená Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 26.01.2011. K odvolacej námietke žalovaného 2/, že o postúpení pohľadávky sa mal žalobca dozvedieť z plnej moci priloženej k Výzve na zaplatenie zo dňa 31.01.2011 odvolací súd uviedol, že z obsahu predmetnej výzvy je zrejmé, že JUDr. Jozef Polák touto výzvou žalobcovi oznámil, že bol žalovaným 1/ splnomocnený na zastupovanie vo veci vymožená 48.429,92 eur a prílohou uvedenej výzvy mal byť rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/63/2010 a dva krát plná moc. Žalobca poprel, že by mu spoločne s výzvou bola doručená aj plná moc od K. K. N. pre JUDr. Jozefa Poláka. V zmysle rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/199/2005 pri súkromnej listine stačí formálne popretie jej správnosti druhým účastníkom, aby nastúpila dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno toho účastníka, ktorý tvrdil skutočnosti, ktoré mali byť súkromnou listinou preukázané. Žalovaný 2/ však ďalšie dôkazy ohľadom tejto skutočnosti nepredložil, preto podľa odvolacieho súdu svoje dôkazné bremeno neunesol.

2.9. Odvolací súd zároveň dodal, že aj pokiaľ by bolo preukázané doručenie predmetnej plnej moci žalobcovi, ktorej obsahom by tiež bolo uvedenie skutočnosti, že K. K. N. nadobudla predmetnú pohľadávku voči žalobcovi na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.01.2011, by nebolo možné konštatovať, že už v tomto čase sa žalobca dozvedel o K. K. N. ako o subjekte, ktorý sa mal následne na jeho úkor obohatiť. Aby sa postúpenie pohľadávky stalo voči dlžníkovi relevantnou právnou skutočnosťou, je podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyhnutné, aby postúpenie pohľadávky bez zbytočného odkladu dlžníkovi oznámil postupca alebo aby postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Zo strany K. K. N. ako postupníka bolo preto potrebné, aby postúpenie pohľadávky preukázala, čím sa rozumie predovšetkým predloženie zmluvy. Takáto skutočnosť ale v konaní nebola preukázaná a ani tvrdená. Odvolací súd preto uzavrel, že žalobcovi začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba až dňom 14.05.2013, kedy sa žalobca dozvedel o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor, ale aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

2.10. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného 2/, že v čase podania návrhu na rozšírenie okruhu sporových strán o žalovaného 2/, už uplynula objektívna trojročná premlčacia doba, odvolací súd odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal zo záveru, že v danom prípade išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pri ktorom je objektívna premlčacia doba stanovená na desať rokov. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného 2/. Rozhodujúca je forma zavinenia, teda či išlo o konanie úmyselné alebo nie. Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade išlo na strane žalovaného 2/, resp. jeho právnej predchodkyne, o úmyselné bezdôvodné obohatenie minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Občiansky zákonník podľa odvolacieho súdu umožňuje vymáhanie pohľadávky postupcom pre postupníka, avšak nepozná „zatajenie“ skutočnosti postúpenia pred dlžníkom, a naopak ukladá povinnosť postúpenie dlžníkovi oznámiť (§ 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právny zástupca JUDr. Jozef Polák na základe splnomocnenia zo dňa 26.01.2011 zastupoval žalovaného 1/ vo veci vymáhania predmetnej pohľadávky a zároveň na základe splnomocnenia zo dňa 31.01.2011 vo vzťahu k uplatneniu tých istých nárokov zastupoval aj právnu predchodkyňu žalovaného 2/ K. K. N.J.. JUDr. Polák prijal od JUDr. Krchňavej plnenie od žalobcu, ktoré podľa uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky žalovaný 1/ vymáhal na účet právnej predchodkyne žalovaného 2/, ktorú zastupoval ten istý právny zástupca. Po prijatí tohto plnenia neboli zo strany právnej predchodkyne žalovaného 2/ uskutočnené žiadne úkony, ktoré by smerovali k zastaveniu exekučného konania v časti, kde už bolo zo strany žalobcu poskytnuté plnenie. Akékoľvek následné plnenie, ktoré bolo potom vymožené v prospech právnej predchodkyne žalovaného 2/ je tak plnením, vo vzťahu ku ktorému právna predchodkyňa žalovaného 2/ musela počítať s tým, že sa bezdôvodne obohatí. Dohoda žalovaného 1/ a právnej predchodkyne žalovaného 2/ o tom, že sa postúpenie pohľadávky žalobcovi neoznámia a postup právnej predchodkyne žalovaného 2/ v exekučnom

konaní, vedú k záveru, že právna predchodkyňa žalovaného 2/ bola s prípadným vznikom bezdôvodného obohatenia uzročená. V prípade poctivého zámeru na strane právnej predchodkyne žalovaného 2/ by nebol dôvod postúpenie pohľadávky zatajovať. Podľa odvolacieho súdu zároveň personálne prepojenie pôvodného a nového veriteľa spoločným právnym zástupcom evokujú záver, že mohlo ísť aj o priamy úmysel získať duplicitné plnenie od žalobcu. Odvolací súd poukázal aj na následný postup žalovaného 2/, kedy relevantné skutočnosti ohľadom postúpenia pohľadávky boli v súdnom konaní prezentované predložením zmluvy o postúpení pohľadávky až dňa 14.05.2013, kedy podľa tvrdení žalovaného 2/ už malo dôjsť k uplynutiu premlčacej doby. V čase, kedy žalobca rozšíril okruh sporových strán (28.01.2015), preto podľa odvolacieho súdu neuplynula ani desaťročná objektívna premlčacia doba.

2.11. Odvolací súd vo vzťahu k písomným vyjadreniam žalovaného 2/ poukázal na ust. § 365 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), v zmysle ktorého odvolací súd nemôže prihliadať na skutočnosti uplatnené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania.

2.12. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného 2/ o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za svojvoľné, či neodôvodnené, keď sa súd v skutkovej a právnej rovine zaoberal nosnou argumentáciou sporových strán a túto argumentáciu riadne vyhodnotil.

2.13. Žalovaný 2/ v odvolaní namietal aj odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. g/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), teda že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd zo strany konajúcej sudkyne JUDr. Renáty Kňazúrovej nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mala byť z prejednávania danej veci vylúčená.

2.14. Odvolací súd ďalej uviedol, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už medzičasom prišlo zo strany žalovaného 2/ v rámci exekučného konania vedeného pred súdnym exekútorom JUDr. Stachom Chladným pod sp. zn. EX 1105/17 k zaplateniu priznanej istiny a úroku z omeškania. Plnenie uskutočnené žalovaným 2/ v rámci exekučného konania potvrdil aj žalobca. Je pritom nepochybné, že žalovaný 2/ svoj hmotnoprávny záväzok na plnenie žalobcovi naďalej namieta, preto mal odvolací súd za to, že je potrebné deklarovat' to, že hmotnoprávna povinnosť žalovaného 2/ bola daná a plnením žalovaného 2/ v rámci exekučného konania zanikla.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu, v prvom a treťom výroku, podal žalovaný 2/ dovolanie. Prípustnosť dovolania vzhladol žalovaný 2/ primárne v odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Žalovaný 2/ dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému 2/ prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, nárok na náhradu trov odvolacieho konania a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľ ako odklon č. 1 označil právne posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolateľa je pri posúdení formy zavinenia zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie. Až správnym zistením okamihu, kedy k obohateniu došlo, je podľa dovolateľa možné pristúpiť k skúmaniu zavinenia. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu z 18. októbra 2018, sp. zn. 1Cdo/238/2017, má dôkazné bremeno dlžník. Žalovaný 2/ je preto toho názoru, že žalobca je povinný preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného 2/ (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Nesprávne právne posúdenie a odklon odvolacieho súdu spočíva podľa dovolateľa v tom, že v napadnutom rozsudku došlo k svojvoľnému a arbitrárnemu výkladu skúmania zavinenia a k neskúmaniu správneho okamihu (času) obohatenia. K vzniku bezdôvodného obohatenia podľa dovolateľa prišlo len zavinením žalobcu, ktorý svojvoľne realizoval prevod sumy 43.293,92 eur na nesprávny účet.

3.2. Odklon č. 2 vidí dovolateľ rovnako v otázke právneho posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia.

Dovolaateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/92/2010 a rozsudok sp. zn. 5Cdo/126/2009, podľa ktorých žalobca má povinnosť preukázať všetky kumulatívne podmienky vzniku bezdôvodného obohatenia, a to vrátane príčinnej súvislosti medzi úmyselným zavinením veriteľa a vznikom bezdôvodného obohatenia. Nesprávne právne posúdenie vidí dovolateľ v nerešpektovaní povinnosti skúmania príčinnej súvislosti ako podmienky vzniku zodpovednosti veriteľa. Podľa žalovaného 2/ mal odvolací súd túto otázku posúdiť tak, že pasivita postupníka - právnej predchodkyne žalovaného 2/ nie je úmyselným protiprávnym konaním z dôvodu, že nie je v príčinnej súvislosti so vznikom bezdôvodného obohatenia. Dovolaateľ tvrdí, že právna predchodkyňa žalovaného 2/ nemala povinnosť oznamovať nadobudnutie pohľadávky žalobcovi a právna predchodkyňa žalovaného 2/ nemohla vstúpiť do exekučného konania vzhľadom na § 37 ods. 1 Exekučného poriadku. Podľa dovolateľa v posudzovanej veci existuje priama príčinná súvislosť medzi zavineným nesplnením povinnosti žalobcu plniť podľa výzvy na plnenie a bezdôvodným prevedením spornej sumy na účet predchádzajúcej právnej zástupkyne a vznikom bezdôvodného obohatenia. Úmyselné zavinenie právnej predchodkyne žalovaného 2/ tak žalobca nepreukázal.

3.3. Prípustnosť dovolania je podľa dovolateľa daná aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a to v súvislosti s posúdením dvoch právnych otázok zásadného významu. Prvou právnou otázkou je posúdenie, či ustanovenie § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka ukladá povinnosť postupníkovi bezodkladne oznámiť nadobudnutie pohľadávky dlžníkovi, aj keď sa v zmluve uzatvorenej s postupcom v zmysle ust. § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodol, že postupca bude vymáhať postúpený nárok sám vo svojom mene a na účet postupníka. Druhou právnou otázkou je posúdenie, či porušenie povinnosti podľa ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka zo strany postupníka zakladá na strane postupníka zodpovednosť za vznik úmyselného bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolateľa ust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka ukladá povinnosť oznámiť postúpenie pohľadávky iba postupcovi a nie aj postupníkovi. Porušenie povinnosti postupcu podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa dovolateľa nezakladá na strane postupníka zodpovednosť za vznik úmyselného bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak sa postupca a postupník dohodnú, že postupca bude postúpený nárok vymáhať vo svojom mene a na účet postupníka, nevzniká podľa dovolateľa vôbec povinnosť oznamovať zmenu veriteľa dlžníkovi. Podľa dovolateľa sa platby uskutočnili nezávisle od vôle K. K. N..

3.4. Dovolaateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 143/2017, v ktorom mal ústavný súd prijať záver, že návrhu na zmenu žalobcu podľa ust. § 80 C. s. p., možno vyhovieť len vtedy, ak k postúpeniu pohľadávky prišlo po začatí konania. Z uvedeného je zrejmé, že právna predchodkyňa žalovaného 2/ ani nemohla podať návrh na zmenu oprávneného v exekučnom konaní, pretože pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní nadobudla ešte pred začatím exekučného konania. Dovolaateľ ďalej poukázal aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 7/2017 z ktorého má byť zrejmé, že právna predchodkyňa žalovaného 2/ nemala povinnosť podať návrh na zmenu oprávneného v exekučnom konaní.

3.5. Žalovaný 2/ odôvodnil svoje dovolanie aj poukazom na prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keď odvolací súd mal rozhodnúť ultra petitem v časti, ktorou rozhodol, že hmotnoprávna povinnosť žalovaného 2/ zanikla plnením žalovaného 2/ v exekučnom konaní. Otázka zániku povinnosti ale nebola predmetom konania. Žalobca návrh na zmenu žaloby nepodal, súd prvej inštancie o takej zmene ani nerozhodoval a zmena žalobného návrhu už nie je v odvolacom konaní možná (§ 371 C. s. p.). Predmetom tohto konania nebolo určenie času a spôsobu zániku záväzku žalovaného 2/ plniť.

3.6. Žalovaný 2/ zahrnul do dovolania aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, a to z dôvodu pochybení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, predídienia vzniku značnej škody, a to ako na strane žalovaného 2/, tak aj na strane štátu. Žalovaný 2/ poukázal aj na nepriaznivú finančnú situáciu, ktorú by rozhodnutie o náhrade trov konania mohlo ešte zhoršiť.

4. Žalovaný 2/ v lehote na podanie dovolania doručil súdu aj doplnenie dôvodov dovolania. V doplnení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2015, sp. zn. 13Co/567/2015, podľa ktorého na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu nepostačuje skutočný vzťah ľahostajnosti. Podľa ďalšieho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. februára 2017, sp.

zn. 14Co/456/2016, nepostačuje, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom si ho úmyselne ponechal. Dovolateľ poukázal aj na ďalšie rozhodnutia krajských súdov riešiace otázky bezdôvodného obohatenia a aj na rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 27. januára 2016, sp. zn. 1Tdo/52/2015. Dovolateľ zároveň upriamil pozornosť na zlomyseľné počínanie zamestnanca žalobcu, ktorý mal ignorovať výzvu na plnenie.

5. K dovolaniu žalovaného 2/ doručil súdu svoje vyjadrenie žalobca. Podľa žalobcu dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody v súlade s § 432 ods. 2 C. s. p. Žalovaný 2/ v dovolaní výlučne kritizuje a spochybňuje správnosť postupu súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a nestotožňuje sa s právnymi závermi odvolacieho súdu. Vo vzťahu k návrhu dovolateľa na odklad vykonateľnosti žalobca uviedol, že dôvody uvádzané žalovaným 2/ sú len všeobecným zoznamom dôvodov bez ich riadneho preukázania. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/238/2017, na ktoré poukázal dovolateľ, podľa žalobcu nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu a vzhľadom na odlišnú skutkovú situáciu a právne posúdenie z toho vyplývajúce nie je ani aplikovateľné na tu posudzovanú vec. Žalovaný 2/ sa zároveň v odvolacom konaní ani nesnažil vyvrátiť existenciu úmyslu pri bezdôvodnom obohatení jeho právnej predchodkyne. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol aj konkrétny okamih ku ktorému skúmal vznik bezdôvodného obohatenia, a tým bol mesiac máj 2011. Žalobca bol oprávnený plniť JUDr. Krchňavej, ktorá vystupovala ako splnomocnený právny zástupca žalovaného 1/. Žalobca poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/27/2009, podľa ktorého záverov predpokladom zodpovednosti za získaný majetkový prospech, ktorý sa musí vydať, nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý vzťah obohatenia (presun majetkových hodnôt, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva). Žalovaný 2/ v rámci odvolacieho konania ani v jednom zo svojich vyjadrení nespochybnil naplnenie predpokladov pre vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia sa. Nosnou odvolacou námietkou žalovaného 2/ bola námietka premlčania. V rámci odvolacieho konania tak nebol namietaný samotný vznik a existencia bezdôvodného obohatenia sa. Dovolateľom namietaná príčinná súvislosť musí pri bezdôvodnom obohatení existovať medzi obohatením sa jedného subjektu a úbytkom v majetkovej sfére druhého subjektu, pričom vnútorný psychický vzťah obohateného subjektu k príčinám obohatenia sa je bez akejkolvek právnej relevancie. JUDr. Polák a ani žalovaný 1/ či žalovaný 2/ neoznámili žalobcovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky, a to napriek tomu, že na súde prebiehalo súdne konanie, ale premyslene postúpenie pohľadávky oznámili až dňa 14.05.2013 na pojednávaní, teda úmyselne až po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. JUDr. Krchňavá do dňa 14.02.2011 platne zastupovala žalovaného 1/, pričom bola v zmysle udelenej plnej moci oprávnená prijať aj plnenie. Dňa 20.02.2011 JUDr. Krchaňová poukázala JUDr. Polákovi sumu vo výške 43.293,92 eur, uhradená suma sa tak dostala do fyzickej dispozície právneho predchodcu žalovaného 2/, v mene ktorého konal jeho právny zástupca JUDr. Polák. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nie je podľa žalobcu rovnako daný, keď odvolací súd rozhodol pri potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie zároveň aj o zániku hmotnoprávnej povinnosti žalovaného 2/ vymožením v exekučnom konaní, a to z dôvodu zachovania právnej istoty sporových strán. Rozhodnutím odvolacieho súdu neprišlo k uloženiu inej povinnosti, resp. k zmene povinnosti žalovaného 2/ oproti žalobnému návrhu žalobcu. V doplnení dovolania uviedol žalovaný 2/ veľké množstvo súdnych rozhodnutí bez akýchkoľvek obsahových súvislostí a bez vysvetlenia. Žalobca preto ani nevie k akým skutočnostiam sa má vyjadrovať a aké dovolacie dôvody žalovaného 2/ má vyvracať. Záverom žalobca zdôraznil, že žalovaný 2/ v súdnom konaní nikdy nenamietal, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane, ale výlučne len hľadal hmotnoprávne a procesnoprávne cesty, vďaka ktorým by nebol povinný na jeho vydanie. Podľa žalobcu je dovolanie žalovaného 2/ neprípustné.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je dôvodné.

7. Dovolateľ namieta v dovolaní okrem nesprávneho právneho posúdenia veci aj vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá podľa dovolateľa spočíva v nesprávnosti prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 43.293,92 eur s úrokom z omeškania a zároveň určil, že

hmotnoprávna povinnosť žalovaného 2/ plniť žalobcovi uvedenú sumu spolu s úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia bola daná a zanikla plnením žalovaného 2/ v rámci exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. Stachom Chladným pod sp. zn. EX 1105/17. Uvedeným výrokom odvolací súd podľa názoru dovolateľa rozhodol nad rámec toho, čo žalobca žiadal svojim žalobným návrhom.

8. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom dovolateľa, že v uvedenom prípade bez návrhu žalobcu na zmenu žaloby, ktorá bola svojou povahou žalobou na splnenie povinnosti, rozhodol v druhej časti predmetného prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu aj o právnej skutočnosti, teda či prišlo k splneniu povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia. Dovolací súd rozumie dôvodom, pre ktoré odvolací súd pristúpil k takému rozhodnutiu, a síce, že účelom uvedeného výroku bolo odstrániť prípadný stav právnej neistoty medzi sporovými stranami, a to aj v súvislosti s už vymoženým plnením v exekučnom konaní, avšak takéto rozhodnutie nie je v súlade s procesnými predpismi, a to najmä s ust. § 216 ods. 1 C. s. p. (súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu), pričom v konaní nenastala hmotnoprávna situácia, na ktorú by bolo možné aplikovať výnimku v zmysle ust. § 216 ods. 2 C. s. p.

9. Namietaná nesprávnosť prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorá podľa dovolateľa zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., a to práve s ohľadom na skutočnosť zrejmu odvolaciemu súdu, a síce, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už prišlo k splneniu povinnosti žalovaného 2/ vydať bezdôvodné obohatenie získané od žalobcu, a to vymožením dlžnej sumy v exekučnom konaní, čo sa snažil odvolací súd premietnuť do druhej časti prvého výroku rozsudku odvolacieho súdu, umožňuje najvyššiemu súdu prijať záver, akým spôsobom mal túto skutočnosť odvolací súd reflektovať tak, aby postupoval v súlade s procesnoprávnymi normami obsiahnutými v Civilnom sporovom poriadku.

10. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá C. s. p., pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

11. Pre posúdenie zákonnosti a vecnej správnosti rozsudku je určujúci stav objektívne existujúci v čase vyhlásenia rozsudku. V čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu tak musel existovať právny dôvod na priznanie plnenia, ktoré bolo v konaní žalobcom uplatnené. Odvolaciemu súdu bolo preukázané, že v čase jeho rozhodnutia už právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu zaniklo splnením, pričom nie je podstatné, či k jeho zániku prišlo dobrovoľným plnením alebo vymožením v rámci exekučného konania. Odvolací súd už preto v čase, kedy zaniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu, nemohol vydať rozsudok, ktorým deklaruje, že v čase jeho vydania trvá právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému 2/ a k tomu zodpovedajúca povinnosť žalovaného 2/ bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať.

12. Podľa právnej vety uznesenia najvyššieho súdu z 25. októbra 2017, sp. zn. 8Cdo/30/2017, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 25/2018 súd opätovne konajúci o žalobe o splnení povinnosti v peniazoch, po tom, ako bolo jeho skoršie rozhodnutie zrušené dovolacím súdom a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, prihliadne podľa § 154 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku) na to, že žalovaný už splnil povinnosť uloženú mu skorším právoplatným a vykonateľným rozhodnutím; inak neprípustne založí exekučný titul na opätovné vymáhanie už raz splnenej povinnosti. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia zároveň najvyšší súd vyjadril názor, že ak bola uplatňovaná pohľadávka vo výške 53.110,27 eur už uhradená, mal odvolací súd, vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase vyhlásenia jeho rozsudku (§ 154 ods. 1 O. s. p.) žalobu zamietnuť, a to aj vtedy ak dospel k záveru, že nárok je opodstatnený. Najvyšší súd konajúc v tejto veci sa s uvedenými právnymi názormi senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu stotožňuje a považuje ich za plne aplikovateľné aj v tejto veci.

13. Preto pokiaľ sa odvolací súd snažil preklenúť skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania už povinnosť žalovaného 2/ vydať žalobcovi bezdôvodného obohatenie zanikla splnením, vydaním rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného 2/ plniť žalovanú sumu s úrokom z

omeškania a uvedený výrok doplnil o určenie právnej skutočnosti, ktorej určenie žalobca nenavrhol, zaťažil svoje rozhodnutie vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania žalovaného 2/.

14. Najvyššiemu súdu sa zároveň žiada dodať, že zamietnutiu žaloby v takejto situácii vie žalobca predísť späťvzatím žaloby, o ktorého pripustení by odvolací súd rozhodoval v súlade s § 370 C. s. p. Proti vymoženiu plnenia v exekučnom konaní na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené, sa zároveň môže povinný, pokiaľ je presvedčený, že podľa hmotného práva nemal povinnosť plniť, brániť uplatnením nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ však plnenie bolo oprávneným v exekučnom konaní získané v súlade s právom, ktoré oprávnenému podľa hmotného práva svedčí, nemôže ísť o bezdôvodného obohatenie, a to i napriek zrušeniu exekučného titulu, na podklade ktorého sa viedlo exekučné konanie, v ktorom prišlo k vymoženiu dlžnej sumy. Uvedený záver sa vzťahuje k deklaratórnym rozhodnutiam súdu (porovnaj nález ústavného súdu z 9. februára 2017, sp. zn. II. ÚS 18/2016).

15. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.) tvrdenému dovolateľom, najvyšší súd uvádza, že dovolateľom vymedzené otázky nie sú vzhľadom na záver najvyššieho súdu prijatý vo vzťahu k zistenej vade zmätočnosti otázkami podstatnými pre rozhodnutie v tejto veci, keďže odvolací súd po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom sa už týmito otázkami zaoberať nebude. Ich vyriešenie preto nemá vplyv na ďalšie rozhodnutie vo veci.

16. Vzhľadom na prijatý záver o dôvodnosti dovolania žalovaného 2/, dovolací súd podľa § 449 ods. 1 C. s. p., zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom prvom a treťom výroku a podľa § 450 C. s. p., vec vrátil v zrušenom rozsahu odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

17. Najvyšší súd nevydal rozhodnutie o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a to z dôvodu, že z návrhu podaného dovolateľom nemal za osvedčené dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 444 ods. 1 C. s. p.).

18. Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že v rozhodovanej veci bolo nevyhnutné zrušiť aj uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín z 16. júna 2021, č. k. 2Cb/16/2012-1455, a to v časti jeho prvého výroku o výške náhrady trov prvoinštančného konania a v časti druhého výroku o výške náhrady trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie tohto záveru dovolací súd uvádza, že v danom prípade nebol viazaný rozsahom podaného mimoriadneho opravného prostriedku s poukazom na ustanovenie § 439 písm. a/ C. s. p. V prípade závislosti výrokov môže dovolací súd prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol dovolateľom napadnutý a účinky dovolania sa vzťahujú aj na tento nenapadnutý, ale závislý výrok. Závislosť výrokov od seba závisí od konkrétneho právneho vzťahu. O závislosti možno hovoriť vtedy, ak medzi výrokmi existuje istý vzťah prejudiciality. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) ustálila, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci. Vydanie uznesenia o výške náhrady trov konania je jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej uznesenie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (porovnaj nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/173/2008, 2Cdo/267/2008, 1MCdo/14/2010, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012, 4Cdo/52/2014, 2MObdoV/4/2012, a 5Obdo/87/2020).

19. O trovách pôvodného konania a odvolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 C. s. p.)

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.